

A gyermekies lelkületről

Olvasmány: Máté 18, 1-14

Az előző fejezetben arról olvashatunk, hogy Jézus meggyógyított egy holdkóros beteget. Lukács megemlíti, hogy mindnyájan elcsodálkoztak Istennek nagyságos erején, amit Jézus által cselekedett.

Ez azért is volt számukra nagy csoda, mert amikor Jézus kiküldte tanítványait hatalommal, akkor ők is sok csodát tettek, de ezt a

beteget nem tudták meggyógyítani.

Ennek legfőbb oka Jézus szerint: az ő hitelenségük („Óh hitetlen és elfajult nemzetség!...”) és kitartásuk hiánya, mert ez a fajta könyörgéssel és böjtöléssel űzhető ki. Ezek után Jézus másodszor beszél szenvedéseiről, de a tanítványok nem értik, miről beszél, mert még rejtve van szemeik elől.

Közben Kapernaum felé haladva

(Márk elmondása szerint) „abban az órában...” azon vitatkoztak, ki a nagyobb a tanítványok között. Abban bizonyára nem volt kérdés, hogy Jézus a legnagyobb, de abban igen, hogy ki jön Jézus után. Igen, abban mi is

egyetértünk a tanítványokkal, hogy az Úr Jézus a legnagyobb, nincs betegség, szellemi kötöttség és gyötrellem, melyből Jézus ne tudna bennünket meg-

szabadítani! Ezért, ha ma gyötrelmed van, csak fordulj hozzá hittel és bizodalommal!

1. A „ki a nagyobb...” kérdésre Jézus bölcsen válaszol!

„És leülvén, odaszólítá a tizenkettőt, és monda nekik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó, és mindeneknek szolgálja.” (Mk 9,35)

Majd folytatja Máté szerint: „És előhíván

Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt, És monda: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.”

Krisztus országában nem a nagyokat szolgálják ki, mint a világban, hanem a nagyok szolgálnak ki másokat, ahogyan a mi Urunk is példát adott ebben. Másodszorban pedig nem az számít, hogy ki a nagyobb az emberek között, és ki meddig jut a társadalmi ranglétrán, hanem az, hogy ki mehet be a mennyek országába!

Amikor a kiküldött tanítványok azon örvendeztek, hogy még az ördögök is engedtek nékik, Jézus ugyanerről beszél: „De azon ne örüljete, hogy a lelkek nektek engednek; hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” (Luk 10,20) Mi a feltétele, hogy bejuss a mennybe? A megtérés és a gyermeki lelkület.

Mit ér az, ha e földi életben sokmindent elérsz, és amit a te szemed meglát, és kezed-lábad elér, a tied lehet, de aztán nem mehetsz be az Isten országába? Jobb néked fél szemmel, fél kézzel és lábbal élned itt a földön, mint „hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre.” Megtérsni itt azt jelenti, hogy lemondok a bűnös kívánságokról, ami a szem kívánsága, (kivájom a szemem). Tartóztatom magam a bűnös cselekedetektől

(levágom a kezem és a lábam). Elfordulok a világtól, és Jézus útmutatása szerint járok e földi életben. És gyermeki bizodalommal fordulok mennyei Atyámhoz, aki az Ő Fiában, Krisztusban nekem is váltságot szerzett. Bár bizonyos bűnös örömöktől tartóztatom magam, de van igazi mennyei örömöm abban, hogy nevem fel van írva a mennyben!

Testvérem, mi nyomasztja most a te lelkedet?

Térj meg újból Isten Igéjéhez, és legyen gyermeki ÖRÖMÖD Krisztusban és az Ő váltságában. „Akik ő reá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul.” (Zsolt 34,6).

(Amikor fiatal hívő voltam, a szobámban igeversekből raktam ki egy keresztet. Sokat gondolkodtam azon, hogy melyik ige legyen Jézus arca helyén, a fent említett ige lett végül a megoldás.) A te szomorúságodra is megoldás lehet, ha feltekintesz hittel Jézusra!

2. Gyermeki lelkület:

Nem a gyermeki dolgokat (önzőség, felelőtlenség, bolond beszéd, éretlenség) kell nekünk követni. Sőt ezeket inkább el kell hagynunk! „Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.”

(1Kor 13,11) Hanem a gyermeki lelkületet, hűséget, feltétel nélküli bizalmat kell követnünk, hiszen a gyermekek akkor is hozsánnát kiáltottak, amikor már a „felnőttek” így kiáltottak: „Feszítsd meg!”

„Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.” A gyermeki lelkület egyik jellemzője az alázat. Egy gyermek a szüleinek, tanárainak, felnőttek vezetőikben nemcsak a rangot, hanem a személyt is tiszteli. Miért?

Azért, mert ha önmagára tekint, akkor csak egy gyermeket lát a tükörben, aki az életben maradáshoz csak a felnőttekre számíthat. Amíg a vadvilágban az állatok többségének hamar életrevalónak kell lennie az életben maradáshoz (gondoljunk például egy antilopra a szavannán), addig egy emberi csecsemő/kisgyermek sokáig csak a felnőttekre számíthat, mert önmaga képtelen életben maradni.

Most tekintsünk el a modern fiatalok által diktált világi sémáktól. Egy alázatos gyermek, aki tisztába van képességeivel, ilyen értelemben

megalázza magát, és igényli a felnőttek segítségét. Hasonlóan egy istenfélő felnőtt, aki tisztában van bűnös természetével, alázattal feltekint Jézusra. Aki bűn nélküli volt, és akinek van hatalma megszabadítani bennünket a bűntől. És segítséget kér tőle: „Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki

megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és

kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül". (Zsid 4,15-16)

Aki ebben gyakorolja magát minden nap, az nagyobb a mennyek országában!

3. Befogadni Jézust, befogadni egymást!

„És aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék.”

Nem arról van elsősorban szó, hogy nekünk is árvaházat kell nyitnunk, mint Müller Györgynek. Hanem itt a

kisgyermek hasonlat alatt Jézus azokat a kicsinyeket érti, akik Őbenne hisznek. Azaz nem vetélytársai vagyunk egymásnak a hívő ranglétrán, hanem egymás segítői a hívő életben. Csodálatos számomra az a tudat, ahogyan Jézus védelmezi az Őbenne bízó gyermekeit. Aki megveti, üldözi, megbotránkoztat akár csak egyet e kicsinyek közül, az Jézussal találja magát szemben! Ennél még az is jobb, ha malomkövet kötnek az illető nyakába, és tengerbe vetik. Jézus mindig azonosítja magát híveivel!

Amikor Saul a dühtől lihegve üldözte a hívőket, Jézussal találta magát szembe: *„És ő leesvén a földre, halla szózatot, mely ezt mondja vala neki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig monda: Én vagyok Jézus, akit te kergetsz...”* (ApCsel 9,4-5a).

Megértetted már, milyen jó Jézus gyermekének lenni?

Ujjong az én lelkem a szabadító Istenemben, mert az Ő gyermeke

lehetek! Mert befogadott a Mindenható Isten az Ő családjába! Erre a gyermeki lelkültre van nekünk szükségünk újból és újból, akármennyi évtizedes hívők vagyunk. És ha ennek öröme újból átjárhatott minket, akkor nekünk is be kell fogadnunk egymást újra meg újra. Márk elmondása szerint Jézus így zárja tanítását: *„Jó a só: de ha a só ízt veszti, mivel adtok ízt neki? Legyen bennetek só, és legyetek békében egymással.”* (Márk 9,50) Itt elsősorban tanítványaira gondol, tehát mi sem azon vitatkozzunk, hogy ki a nagyobb, hanem éljünk békében egymással. Testvéreim, fogadjuk be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket! Máténál pedig így zárja le: *„Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül.”*

Tehát felelősek vagyunk egymásért, kiváltképpen igaz ez a mai nehéz időkben! *„Mert az embernek Fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.”* (Mt 18,11)

Elek Sándor, Berettyóújfalu

"AKIK ŐREÁ NÉZNEK, AZOK FELVIDULNAK ÉS
ARCUK MEG NEM PIRUL"

ZSOLT 34,6

Mit mondott Jézus az igazságról

Bevezetés: Az igazság ellentmondásos fogalom napjainkban. Azt halljuk mindefelől, hogy nincs abszolút igazság. Ami igaz neked, az nem feltétlenül igaz ne-kem. Egészen hétköznapi dolgokról is elmondható ez, mint az ételek íze, a színek, a kapcsolódás formái, a művészetek és így tovább.

De van-e abszolút igazság, ami alkalmazható minden egyes emberre?

Mi a helyzet az élet és halál, a jó és rossz, az erkölcs és erkölcstelenség, az Isten létezése és tagadása kérdéseivel?

A János evangéliuma 18,28-40 verseiben Jézus és Pilátus párbeszédében Jézus választ ad Pilátus kérdésére: *„Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.”*

Pilátus erre ezt kérdezi: *„Micsoda az igazság?”* Az idézett igehelyen Jézusnak nem volt több lehetősége a válaszadásra, mert elvitték, de rendszeresen beszélt az igazságról,

és nem hagyott kétséget tanítványai számára arról, hogy létezik abszolút igazság.

Jézus maga a megismerés-tett igazság a földön. Az előbb idézett igeversek mellett azt is kijelenti az Úr, hogy *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.”*

(Jn 14,6). Ezt akkor mondja el a tanítványoknak, amikor kijelenti a számukra, hogy el fog menni tőlük.

Korábban a Jn 8,31-32-ben azt mondja Jézus a benne hívő zsidók egy csoportjának: *„Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok, és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.”* Jézus tudta és meg is jelentette, hogy Ő az Igazság, de mindenkor elismerte, hogy az Ő Igazsága Istentől való: *„Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.”* (Jn 3,21). *„Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.”* (Jn 4,24)

„Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem néktek, amelyet az Istentől hallottam.”

Azt a meghatározó kifejezést, hogy „bizony mondom” -melynek lényege az, hogy Ő az igazságot szólja-, Jézus visszatérő módon használja tanításaiban. A 4 evangéliumban több mint 80 alkalommal fordul elő ez a kifejezés.

Állítása szerint Ő maga képviseli az igazságot, és folyamatosan

hangsúlyozza, hogy amit Ő mond, az Isten igazsága, melyet Isten bízott rá. Nem idézhetek most minden erre vonatkozó igehelyet, de hadd álljon itt néhány jellemző kijelentés, melyet Jézus a hivatalnokokkal, tanítványaival, vagy egyszerű emberekkel folytatott vitáiban mondott.

Istensége: „Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” (Jn 8,58). „Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, úgy amazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi.” (Jn 5,19).

Megbocsátás: „Bizony mondom néktek, hogy minden bűn megbocsáttatik az

emberek fiainak, még a káromlások is mind, amelyekkel káromlanak.” (Mk 3,28).

Alázat: „Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony többet vetett, hogynem mind a többi, akik a perselybe vetettek vala.” (Mk 12,43). „Bizony mondom néktek, amennyiben meg-csele-

kedtétek egy-gyel az én legkisebb atyám-fiai közül, én velem cselekedtetek meg.” (Mt 25,40).

Hit: „Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz én bennem, az is

cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.”

(Jn 14,12). „Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságtok öröme fordul.” (Jn 16,20).

Ez a pár Ige nem tárhatta fel a téma mélységét, de a figyelmünket most arra kell fordítsuk, hogy mit is akar Jézus közvetlenül nekünk mondani az igazságról.

Jézus így szól hozzánk: „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri

őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” (Jn 14,16-17). „Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyosságot.” (Jn 15,26-27). „De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.” (Jn 16,13) „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te ígéd igazság. Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy

küldtem én is őket e világra.” (Jn 17,18).

Krisztus követőinek nincs kétségük az igazság felől. Isten az igazság. Jézus áthatóan tanított minket Isten igazságáról; és a Szentszellem, az igazság Szelleme adatott mindannyiunknak, hogy lakozzon bennünk és vezessen minket tévedhetetlenül az igazság ösvényén.

Így kell készen állnunk minden időben arra, hogy bizonyosságot tegyünk Isten igazságáról.

Granwille Pillar, Nyíregyháza

Szolgalat

„Mert ha a készség megvan, a szerint kedves az, amije kinek-kinek van, és nem aszerint, amije nincs.” (2Kor 8,12)

Ez az igever Isten szolgálóinak szól. Azoknak, akik szeretnék az Urat komolyan szolgálni. A hangsúly az ige első felén van: „Mert ha megvan a készség...”; akkor nem számít milyenek a képességeid, milyen ajándékaid vannak, vagy milyen szolgálatod van. Az Úr Jézust semmilyen hívő teljesítmény nem érdekli, mennyit böjtöltem, mennyit adakoztam vagy mennyit imádkoztam. Az Úr azt nézi, ami a szívben van, (Péld 5,21) és ha nem az Úr szerinti készség van bennem, akkor

mindegy mit teszek, mert az semmit sem ér!

Ha embereknek vagy angyalok nyelvén szólok is, ha minden titok és minden tudományt ismerek is, ha a hittemmel hegyeket mozdítok el a helyükről, ha vagyonomat mind felétem is, ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincs énbennem, semmi vagyok. (1Kor 13,1-3)

Hol vagyok én ettől? Minden titkot ismerni vagy hegyeket mozgatni. Nem láttam még embert, aki ezt mind teljesítette volna. De ha mégis mindezt megteszem, és nincs bennem szeretet, nincs bennem készség, akkor semmi

és senki vagyok. Ha egy testvér megállna előttem és azt mondaná: „Tamás, te egy senki vagy!” – biztos, hogy kikérném magamnak. De itt ettől többről van szó, mint egy testvérről. „A teljes írás Istentől ihletett.” (2Tim.3,16), a szeretet himnusza Istentől ihletett, és ha Isten mondja nekem: Tamás, te egy senki vagy! – az biztos, hogy úgy van.

Amikor Isten megteremtette az állatokat és a madarakat odavitte őket Ádám elé. Ádám pedig elnevezte őket. (1Móz.2,19-20) Isten megengedte nekünk, hogy elnevezzük az állatokat és a madarakat. Mi otthon az egyik kecskét elneveztük Foltosnak, ezt eldönthettük.

De azt, hogy mit nevezünk szolgálatnak, egyedül Isten döntheti el! Ha Isten azt mondja a szolgálatomra, hogy ez nulla, akkor én mindegy, minek nevezem. A léviták nem dönthették el, hogyan szolgálják az Urat. Isten még azt is megszabta, milyen ruhát kell felvenniük, ha szolgálni akarnak. Aki nem úgy szolgált, ahogy Isten előírta, az az életével fizetett érte. (3Móz.10,1-2) Egy századosról azt olvassuk,

zsinagógát épített a zsidóknak. (Lk.7,5) Nem kis befektetés. Olvasgattam az árát zsinagóga felújításoknak, 80 milliótól több százmillió forintig találtam. Ráadásul nem is a saját népének építette. Ki az közülünk, aki a saját pénzéből házat épített valaki

másnak? Mi ez, ha nem szolgálat? Mégis, mikor az Úr Jézus meghallja ezt az építkezést, szóra se méltatja. Minden, ami tényleg fontos volt, azt

az Úr elmondta.

Később a százados hitét ki is emeli. (Lk 7,9) De a zsinagóga építését, egyáltalán nem tartotta fontosnak. Az emberek előtt óriási jelentőségű, de Isten előtt semmi értéke nem volt.

Egy szegény özvegyasszonyról azt olvassuk, a gazdagok után, 2 fillért beledobott a perselybe. (Lk 21,2) Nevetséges összeg! Kérdezheték volna tőle: Mit akarsz ezekkel a fillérekkel? Ebből nemhogy zsinagóga, de egy gombóc fagy sem futja ki. Ez olyan, mintha a gyülekezetbe körbe menne a persely, és mindenki szórná bele a 10 ezreket, mikor hozzám érne, beledobnék néhány 5 forintost. Nem tudom, mit szólnának a testvérek. De az

Úr Jézus ezt fontosnak tartotta megjegyezni. *„Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe.”* (Lk.21,3) Akkoriban nem volt nyugdíj, és ha egy özvegy teljesen magára maradt, nem volt más lehetősége, mint *„Istenben reménykedni, és kitartani az imádságban éjjel és nappal”*. (1Tim 5,5) Ezek az özvegyek tudták szívből imádkozni: *„Ami mindennapi kenyerünket add meg nékiünk naponként”*. (Lk 11,3) Annyit adott Istennek, amennyije volt. Isten senkitől nem kér többet. *„Ezenképpen azért, ha valaki közületek búcsút nem vesz minden javától, nem lehet az én tanítványom”*. (Lk 14,33) Nem fontos milyen sok vagy

milyen kevés az a minden.

A szolgálatok között nincs rangsor, a hozzáállásban van rangsor! Egyetlen hozzáállás van, amit Isten elfogad: *„az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is”*. (Fil 2,5) Az Úr Jézus semmit sem cselekedett versengésből, sem hiábavaló dicsőségből. (Jn. 14,9) El lehet ezt rólunk mondani? Aki minket látott, látta az Úr Jézust?

Ha a szolgálatunknak nem az a célja, hogy az Úrra mutasson, akkor kár a gőzért.

Minden más cél hiábavaló.

Segítsen minket Isten, olyan hozzáállással szolgálni, ami egyedül rá mutat!

Szilágyi Tamás, Varbó

Öröm a kísértések között

A Filippibeliekhez írt levélben nagy hangsúly van az örömen. *„Mindenkor minden én könyörgésemben mindenitekért nagy örömmel könyörögvén”* (Fil.1,4) és *„Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!”* (Fil. 4,4)

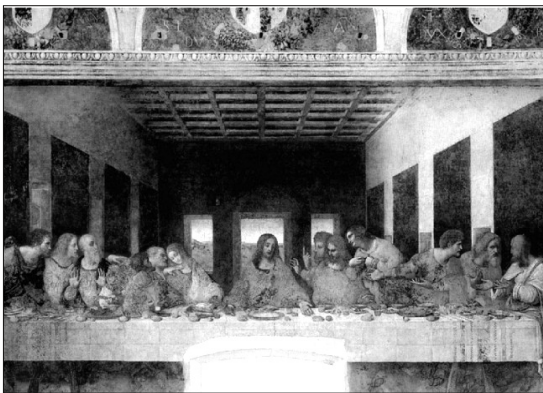
Akkor írt a Filippibeliknek Pál a börtönből (Fil. 1,13). Kihívást jelent látni, hogy milyen sokat ír Pál az örömről, miközben a börtönben volt. Egy

dolog prédikálni az örömről a kényelmes körülményeink közül, és egy teljesen másik dolog ugyanerről írni, mikor nehéz helyzetben vagyunk. Pál szavai azt tanítják nekünk, hogy a hívő ember számára lehetséges az, hogy öröme legyen minden körülmények között. Ez a Krisztus gondolkodásmódja és hozzáállása.

Jézus sokat beszél az örömről a

keresztre feszítése előtti éjszakán (Jn 15, 16). Az utolsó vacsorán ezt mondta a tanítványainak: *„Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömöm, és a ti örömetek beteljék...és senki el nem veszi tőletek a ti örömöketek...az én örömet adom nektek.”*

Néhány óra múlva hamis vádak alapján nyilvánosan keresztre feszítették Őt, mint ha egy bűnöző lett volna. Mégis az örömét osztotta itt meg a

többiekkel és bátorította őket!! Ez a krisztusi gondolkodásmód és hozzáállás jellemzi Pált is. Telve volt örömmel a börtönben. Nem tudjuk, hogy Pál csak házi őrizetben volt-e tartva a levélírás idején (ApCsel. 28,16; 30-31), vagy ténylegesen egy római börtönben volt fogoly.

Az akkori római börtönök sötét várbörtönök voltak, tele patkányokkal, szúnyogokkal és mindenféle rovarokkal, miközben a foglyoknak a földön kellett aludniuk és nagyon kevés ételt kaptak. Bármilyen helyzetben volt is Pál, biztos, hogy nem voltak kellemesek a körülményei. De még olyan körülmények között Pál telve volt örömmel. Az evangélium hirdetése

miatt volt bebörtönözve. De egy könnyet sem ejtett a saját sorsa miatt, sem a másokkal való együttérzés miatt. Telve volt örömmel.

Micsoda példa Pál a hívők számára, akik teljes kényelemben élnek, és rögtön panaszkodnak a legkisebb

kényelmetlenség miatt. Milyen gyakran látjuk, hogy a hívők együttérzésüket fejezik ki mások felé, csak mert azok egy kis nehézséggel állnak szemben

vagy egy kisebb kísértésben vannak. Pál egy szót sem mond itt a szenvedéseiről. Azt mondja: *„Hálát adok az én Istenemnek, minden tirólatok való emlékezésében, mindenkor minden én könyörgésében mindenitekért nagy örömmel könyörögvén”* (Fil 1,3-4). Írja ezeket talán egy szúnyogok miatt átszenvedett éjszaka után, és talán semmilyen meleg ruhája sem volt, hogy betakarja magát. Az ő öröme nem a körülményeiben volt, hanem abban az Isteni kegyelemben, amit láthatott a Filippibeli hívők életében.

Sok évvel ezelőtt Isten egy látomáson keresztül vezette, hogy menjen filippibe (ApCsel 16,9-12). Engedelmeskedett ennek a vezetésnek, ment, és

az Úrhoz vezette az embereket – és ott Filippiben szintén bebörtönözték emiatt. A börtönőr, aki megtért, valószínűleg mostanra egy előjáró lett a gyülekezetben, és talán mondta az embereknek: „Láttam ezt az embert örvendezni a börtönben.”

Pál öröme az Istennek odaszánt életről fakadt. Amikor az életed vége felé közeledsz, az fog örömet jelenteni neked, hogy azokban a napokban, amikor Isten megajándékozott erővel és egészséggel, arra szántad az életedet, hogy Istent szolgálj, hogy az Ő királyságába gyűjts embereket, és az Ő gyülekezetét építsd. Gondolj erre

most, hogy amikor majd az életed végére érsz, megköszönhesd Istennek – úgy mint Pál, – amit Ő végzett az életeddel.

A Filippi 4,4-ben a Szent Lélek sürget minket, „Örüljete az Úrban MINDENKOR” – nem néha vagy az időd nagy részében, hanem mindenkor. Ez a vers kihívás elé állít engem évek óta. Elismertem, hogy ez a vers nem volt igaz az életemben, és kértem az Urat, hogy tegye igazzá az életemben.

Szeretnél egészséges lenni néha, esetleg az időd nagy részében vagy mindig?

Zac Poonen

Csoda Szegfű

"1952 tavasza elérkezett. Mint a többi, ez is csak szegénységgel jött. A tavaszi munkák megkövetelték volna a bőségesebb kosztot, de valóra vált a népi dal: "Van vöröshagyma a tarisznyába', keserű magába..." hát a mi tarisznyánk is csak egy kis kenyeret, meg egy kis hagymát rejtegetett. Apát váltig bántotta, de nem tudott tenni semmit.

Volt egy kis hajlék a földünk végén. Naponként oda jártam beszélgetni az én

Atyámmal, elpanaszoltam a sorsomat, hálaadással köszöntem meg, hogy még ilyen rossz bőrben is el tudom végezni a dolgomat, a kapálást, a kaszálást, kerti munkát. Lesoványodtam, mint egy gebe.

"Uram, könyörülj rajtunk, csak Te tudsz segíteni ebben a világban. Emberi segítség hiábavaló. Uram, csak az egyik üsző* volna fejős, tégy csodát Istenem! Ha tejünk lenne, mindjárt könnyebb lenne az ellátásunk. Hallgass meg

Atyám az Úr Jézus, a Te Fiad nevében kérlek. Ámen!"

Ezekkel a szavakkal járultam naponként az Úr elé. Egy hét elteltével, vasárnap kimentem az ólba. Takarítom a bocikat, mosom a farkukat, kefélem, csutakolom, hát mit látok? Az egyik üszőnek a tőgye csodálatosan ki van telve. Megtapogattam, csak úgy feszült a sok tejtől. Beszaladtam a szobába, anyáék még feküdtek.

-Anya, anya! Csoda történt! Lehet fejni Szegfűt, letőgyelt!

-Ne beszélj butaságot! Már hogy lehetne fejni, amikor még fia sem volt?

-Márpedig viszem az edényt, megmosom a tőgyét, és megfejem.

Hálás szívvel köszöntem meg az Úrnak, hogy meghallgatott. Átéltam,

hogy közel van az Úr az Őt hívóhoz. Egy hét múlva már hat liter tejet adott Szegfű! Csodájára jártak, hogy ez nem lehet igaz!

Mindenkinek bizonyosságot tehettem az Isten csodálatos szeretetéről. Volt már tarisznyánkban nem csak vöröshagyma, hanem tej, túró, tejeskávé is! Amit nem tudtunk elfogyasztani, azt eladtuk. A pénzen vettünk az ismerősöktől lisztet, szalonnát, a boltból is, amire szükségünk volt. Nem szerepelt a nyilvántartásban, mint borjas tehén, a mi kis csoda Szegfűnk."

Simcsik Mihály, Vésztő
Visszaemlékezéseim (részlet)

/*üsző: olyan fiatal tehén, amelyik még nem ellett, így tejet sem adhat/

Karantén áldásokkal avagy „Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyosságait megtartják.”

Ugyan még nincs vége a járválynak, kicsit visszatekintettem erre az elmúlt időszakra.

A külföldi híreket hallva, ugyan elrettentőnek tűnt a betegek és elhunytak száma, és szívbetegségem miatt magam is a veszélyeztetett

csoportba tartoztam, de igyekeztem távoltartani magamtól az aggodalmat, félelmet. Ahogy hazánkba is megérkezett a vírus, ezzel az igével találtam szemben magam:

„Ha az okos látja a veszedelmet, elrejtőzik...” (Példabeszédek 22,3a)

Ez a vers rövid időn belül többször is elélem került. Ezt követően hirdették ki a kijárási korlátozást, ami nem érintett váratlanul. Egyrészt, mert az ige már hamarabb készített rá, másrészt az eddigi életformámon sokat nem kellett változtatni, hisz itthon voltam

legkisebb gyermekünkkel. Tulajdonképpen 13 éve „karanténban” élek, mely számomra sokkal inkább áldás és felelősség, mintsem teher. Hálás vagyok

Istennek, hogy eddig is itthon lehettem, tudom, sokan nem tehetik meg.

A gyerekeink örömmel vették, hogy a tanulmányaikat itthon folytathatják. Nem kis logisztikával, de beindult az itthonoktatás, a digitális zeneoktatás és férjem részéről is a home-office, amiért szintén nagyon hálásak voltunk, hogy nem kellett Pestre járnia. Eleinte sokszor volt téma a családban a vírus. Igyekeztünk annyit elmondani a gyerekeknek, amennyi rájuk tartozik, válaszolva kérdéseikre. Mivel rajtunk sem láttak félelmet, így ők se aggódtak, csupán igyekeztünk a fentebbi ige bölcsessége, útmutatása alapján élni mindennapjainkat, az Istentől kapott józan ész szabályait követve.

3 általános iskolás gyermek tanítását kellett megoldani, amit az akkor még 1,5 éves kislányom nem mindig preferált. És bár voltak nagyon nehéz, kimerítő hetek, de így a vége felé közeledve is elmondhatom, hogy „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki

engem megerősít.”
(Fil 4,13)

Gyakran tapasztaltam, amikor minden irányból nagyon sok volt az elvárás, hogy nincs más megoldás, mint az

imádság. Ez volt az egyik fontos dolog, aminek ebben az időszakban felettébb megtapasztaltam az áldásait. És folytatom is a sort, miket éltünk át Isten kegyelméből.

Néhány új és jó szokást is sikerült kialakítani a gyerekekkel. Egyike volt például a reggeli, nyugodt körülmények közt megtartott áhítat. Nem kellett rohanni az iskolába, nyugodtan tudtunk ígét olvasni, imádkozni, beszélgetni. Férjemmel szintén sok lehetőségünk nyílt hosszabb beszélgetésekre. Ugyan többnyire késő este, de nem sajnáltuk rá az időt. Már nagyon ki voltunk éhezve rá.

Nagyon nagy kincs volt számunkra, hogy az egész család itthon lehetett, és

többet tudunk játszani, beszélgetni, kapcsolatot építeni, levegőn lenni...

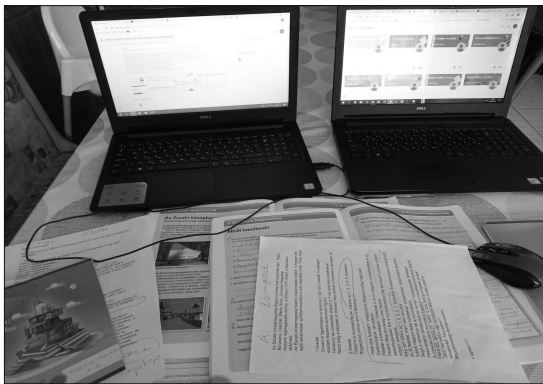
Következő áldásként említeném, hogy gyermekeimmel együtt tanulva hamar kiderültek a rejtett hiányosságok. Könnyebb volt így gyakorolni, betömni a fejecskében levő lyukakat.

Egyik fiam osztályában nagyon rossz az osztályközösség. Egy ideje szomorúan látjuk, hogy milyen durván teret hódított ott az ellenség, és próbál rá is

hatással lenni. Egy női közösségen mondtam el, hogy mennyire örülnék, ha valamiképp megváltozna ez a helyzet. Álmomban sem gondoltam volna, hogy így emeli ki őt onnan az Úr Jézus, még ha csak egy időre is. Nekem/nekünk ez is nagy ajándék volt. Szintén Isten áldásaként tekintek arra, amit a megváltozott testvéri közösségekben élhattunk át. Nem tudnám számszerűsíteni, de talán ebben a néhány hónapban több áldást éltünk át, mint az elmúlt 1-2 évben. Hamar el tudtuk fogadni, hogy Isten áldását, üzenetét most ilyen formán, képernyőn keresztül fogjuk kapni. És talán, mert ennek átengedtük a szívünket, kaptuk is. Gazdagabban, mint sejtettük. Hálas

vagyok Istennek, hogy szívünket Ő formálta, tette rugalmassá a megváltozott helyzethez való alkalmazkodásban.

Több testvérrel, családdal gyakoroltuk a videóhívást, közel és távol, aminek szintén tapasztaltuk az áldásait.

De a helyi gyülekezetünkre is igaz, hogy kincseket kaptunk egymás által. A vasárnapi istentiszteletek után akár 3-4x többen tettünk bizony-

ságot, mint korábban még az imaházban. Nem egyszer fordult elő, hogy a hozzászólások, bizonyágtételek akár egy órával is növelték az alkalom hosszát. Jó volt ezeket a vasárnapokat továbbra is Istennek szentelni, ugyanúgy, mintha imaházban lennénk, nem engedve a csábításnak, hogy akár az alkalom ideje alatt rotyogjon a leves. Rányította szemünket az Úr a gyülekezetéhez tartozó „árvákra”, akiket ebben az elszigetelt időszakban végképp nem szabad elfelejtenünk. Az ő lelkigondozásukban férjem sokkal előrébb járt, mint én. Jó volt példaként követni. A női imacsoport (messenger) aktivitása is megduplázódott. Mi ez, ha nem Isten áldása? És persze a sok áldás

azt is jelentette, hogy volt sok nehézség, harc, küzdelem, teherhordozás, de ha ezek közben felragyogott a Krisztus, akkor bizony megértel!

Megsokasodtak az internetre feltöltött testvéri szolgálatok, melyek még több lehetőséget biztosítottak számomra az igehallgatás terén. Emellett viszont nagyon sokszor igényeltem a csendes kamrát. Csak az Úr, az Ő szava és én.

Nagyon nagy pörgésben teltek a mindennapjaink, amit Isten lelassított. Kicsit kézifékesnek éreztük talán, de nagyon szükséges volt. Olyan lehetőségeket kaptunk Istentől, amit a

megszokott, felgyorsult életünkben nem vettünk volna észre. Sok-sok apró és nagyobb dologban fedeztük fel Isten áldását, s ezekért nagyon hálásak vagyunk. Szeretnénk a tanulságokat leszűrve továbbmenni a hívő élet útján, most már a testvéri közösségeket fizikálisan is átélve, a régi rendhez visszatérve.

Összességében nagyon hálásak vagyunk Istennek ezért az időszakért, hogy ez a néhány hónap alatt semmitől nem fosztott meg minket, viszont bőven volt miért hálát adnunk és a vér alatt megújulnunk! Dicsőség legyen ezért Neki!

Kocsisné Válint Zita, Kazincbarcika

Baráti találkozó I. – Pányok 2020. július 19 - 25.

Sokáig bizonytalan volt, hogy idén is megszervezzük-e az éves táborainkat vagy nem. Hosszas tanakodás után, a vezetőink arra a döntésre jutottak, hogy ha már hivatalosan nem is, de magán kezdeményezésre, a 18 év fölötti korosztálynak idén is lesz tábora. Erről a hétről (július 19-25.) szeretnék egy rövid beszámolót megosztani.

A fenti címet két okból szavaztuk meg: Egyrészt a tábor nem a hivatalosan

megszokott vonalon jött létre, hanem baráti alapokon. Másrészt, mindannyian, akik részt vettünk, valamilyen szinten barátok vagyunk. Körülbelül 39 fiatal volt és néhány idősebb barát. Nem voltak bácsik, se nénik. A tábor elején általános érvényű engedélyt kaptak a fiatalok, miszerint mindenkit barátként szólíhattunk. Ez az idősebbeket fiatalította, a fiatalokat pedig bátorította. Így mindenki jól járt.

A heti menetrendünk hasonló volt a korábbi évekhez. Minden reggel harmatáthítatot tartottunk, amit a reggeli torna követett, ha volt rá igény. Ezután trombitaszó jelezte, hogy kész a reggeli. Erre mindig volt igény. A közös étkezés után 15 perccel újra összegyűltünk a délelőtti alkalomra, ami vagy előadást, vagy közös beszélgetést jelentett, többnyire egy-egy idősebb barát vezetésével. Ilyenkor

főleg a heti témánkat (Kik a boldogok?) céloztuk meg. Az alkalom után kisebb csoportokra oszlottunk, és folytattuk a beszélgetést, ami néha majdnem ebédig kitartott. Ebéd után fakultatív módon választhattunk a programok közül, mint például szemináriumok, szakkörök, vetélkedők, énekkar illetve különféle sportok. Sokszor úgy éreztük, rövid a délután, és nem fér bele minden, amit szeretnénk.

Ezek után következett a vacsora, majd az esti igehirdetés, ami után mindig volt lehetőség bizonyosságot tenni. A hivatalos menetrend a 23:00 órás lámpaoltással véget ér, de amire nem maradt idő délután, azt valamikor be kellett pótolni. Így hát az alvás-

időnkéből lefaragtunk.

Elég elterjedt gyakorlat volt, hogy kettesével vagy hármásával elmentek a fiatalok beszélgetni. A pányoki utakon sétálva, éjfél után sokszor egymásba botlottunk. Voltak, akik az út közepén ültek egy széken, voltak, akik

körbejárták az egész falut és voltak, akik nem aludtak semmit, hanem inkább beszélgettek egész este. Még jó, hogy volt a táborban egy De-longhi Magnifica

S kávégép, amit baráti áron lehetett használni.

A menetrendet megszervezni, és a szolgáltatásokat beosztani nem könnyű feladat. Elengedhetetlen, de ez csak a keret, és ha a keret üres, akkor hiába fáradtunk. „Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az Ő ösvényeit.” (Mt 3,3) A menetrend volt a mi részünk, a többi pedig az Úré. Sok mindent lehet és kell is szervezni, de Isten munkáját nem tudjuk. Ezért imádkoztunk sokat együtt is, külön-külön is, hogy az Úr töltsen meg a keretünket Önmagával.

Ő pedig meghallgatott minket. Jó volt érezni és látni az Úr jóságát egy-egy éneken, bizonyosságban, szolgálatban vagy egy éjféli beszélgetésben.

Ez az, ami a tábort igazán kíváncsúsít és élővé tette. Hálásak vagyunk Istennek, mert sok baráti találkozó van

a világon, de nagyon kevés az olyan, ahol a keretben az Úr Jézus van.

Szilágyi Tamás - Varbó

Baráti találkozó II. – Pányok

2020. július 26. - augusztus 2.

A tábor megkezdése nehezen indult a koronavírusra való tekintettel, de Isten kegyelméből megrendezésre kerülhetett az Ifi+ tábor; egészen pontosan baráti találkozó, mert az idén csak 18 év felettiek vettek részt rajta saját felelősségre, magánkezdeményezésként. Kb. 70 fő lehetett jelen ezen a héten Pányokon, aki dicsőítette, kereste, szolgálta az Urat. Táborvezetőink Molnár István és Bakai László együtt lettek volna, de Bakai László egy betegség miatt nem tudott részt venni személyesen a táborban. Sokat imádkoztunk érte.

A hét mottója: "Ki vagy te? Mi lakik benned?" Az első alkalmunk már vasárnap délután elkezdődött, amit Gál Lajos tartott. Itt először is megvizsgáltuk, hogy mi az a közbenjárás, és ki jár közben kiért. A legfontosabb viszont az, hogy milyen is a kapcsolatunk azzal, Aki közben tud járni értünk Istennél. A hét többi napján végigmentünk azon a témán

hogy mivel is lehet telve a szív.

Hétfőn a terhelt, roskadozó, gyötrődő, ill. felszabadult szív volt a téma. Minden délelőtt volt egy előadás, majd utána csoportbeszélgetés, ebéd. Délután szabadon tevékenykedett mindenki a kedve szerint. Volt aki szemináriumot hallgatott meg, volt aki bajnokságokat játszott, és hol röptünk, hol fociztunk. Majd vacsora után jöttek az esti alkalmak utána pedig képesek voltunk akár éjfélig vagy hajnali 2-ig kisebb csoportokban beszélgetni az Istennel kapcsolatos témákban, de voltak akik 11-ig társasoztak. A táborozók 4 csoportra voltak felosztva korosztályuknak megfelelően. A csoportbeszélgetések szinte ugyanolyan hasznosak voltak mint az előadások, mert itt jobban megtudtuk nyílni egymásnak, és vitákat indítottunk vagy esetleg a kérdéseinket tudtuk átbeszélni. Kedden a töredelmes, bűnbánó, irgalmas szív volt a téma. Ezen a napon legfőképpen az

alázatosság volt, ami előjött. Hogyan is legyünk alázatosak? Az alázatos ember olyan, mint a szerény ember? Ezen sokáig elvitáztunk csoportbeszélgetésen, és személy szerint nekem ez volt az egyik kedvenc témám. Szerdán az érzelmes/kiszámítható szív volt a téma.

Azt boncoltuk, hogy melyik a jobb, ha az egyik vagy a másik van fölényben a szívünk felett, majd arra jutottunk, hogy meg kell találni az egyensúlyt a kettő

között. Csütörtökön a konok, kemény, dacos ill. meggyőzhető, engedelmes szív volt a fő téma. Délután kirándulni ment a tábor. Két külön csapat volt: a hosszútúrák és a rövidtúrák. A hosszútúrák úticélja Kőkapu, a rövidtúrák pedig a Károlyi - kastély volt. Ezen a napon érthető okokból kifolyólag korábban tért nyugovóra a tábor lakossága. Pénteken az ingatag, megosztott, ill. erős, elkötelezett szív volt a téma, hogy mennyire is vagyunk kitartóak Isten szolgálatában, és hol is

van a határ a makacsság/ostobaság és kitartás között. Szombaton a szívből származó, szívünkre ható kívánságokról tárgyaltunk. Este megtörtént a bajnokságok nyerteseinek a kihirdetése, majd egy tábortűzzel zártuk le a napot.

A tábortűz hanyatlása mellett a

fiatalság felemelkedett, és énekszóval kezdte dicsőíteni az Urat. Egyszerűen gyönyörű látvány volt.

Vasárnap délelőtt még tartottunk egy

alkalmat, amikor is a Galata 2,20 volt a téma. „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Szívesen ajánlom ezt a tábort mindenkinek, aki 21+ korosztály, ugyanis mind szellemileg mind lelkileg csak épülni tud az illető.

Személy szerint rendkívül örülök neki, hogy megrendezésre került, ezáltal részt vehettem, és meg tapasztalhattam ezt az 1 hetet, ahogy még soha. Hálát adok az én mennyei Atyámnak azért hogy megvalósulhatott.

Pogonyi Viktor, Sajógalgóc

Légy kegyelmes hozzám, Istenem!

Balla Emese

C F G C Am F

Légy ke - gyel - mes hoz - zám, Is - te - nem, mert bosz - szút li - heg - nek el - lenem,
Meg - hát - rál - nak el - len - sé - ge - im, a - mi - kor Te hoz - zád ki - ál - tok,
Te meg - men - tet - té l a ha - lál - tól, hogy jár - jak Is - ten szí - ne e - lőtt,

5 G C F Em Am G C

Szün - te - len tá - mad - nak, s gyötör - nek en - gem. Ha fé - lek is, Benned bí -
Eb -ből tu - dom meg, hogy Is - ten ve - lem van.
Vi - lá - gos - sá - gá - ban az - é - let - nek.

9 G C Refrén. E Am C F C

zom! Is - ten - ben, a - kin ek i - gé - jét dí - csé - rem, Is - ten - ben bí - zom, nem fé -

13 G C F Dm7 C F G C F C

lek, em - ber mit árt - hat én - ne - kem?! Ha fé - lek is, Benned bí - zom!

"De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról." (Apcsel 20,24)

Voltam Atyám erőtelen,
hitben gyenge, testies.
Élet terhe lefegyverzett.
Ott voltál Atyám, láttad ezt.
S békességem elveszett.

"Ne gondolj te mindezekkel!
Életed drágább ne legyen,
minthogy örömmel érh a Célba,

s élő bizonyosságom lehess!

Reménységgel tekints Énrám,
s a sok áldásra mit adok!
Az örök Élet, s örökséged,
nem kevesebb, Én vagyok!"

(Maczkó Renáta, Bokor)

„Bizony, javamra vált a nagy keserűség”

Hívő szülők gyermekeként láttam meg a napvilágot 1934. március 04-én. Szüleim Isten iránti félelemben neveltek.

Gondoskodtak arról, hogy 12 éves koromban konfirmációra járjak, arra hivatkozással, hogy az Úr Jézus 12 éves volt, mikor szüleivel ment a templomba.

Én már gyerekként megértettem, hogy van örök élet, amit hit által, megtérés útján, kegyelemből lehet megkapni.

15 éves voltam, amikor Isten megkeresett, megtérített, bűnbocsánatot adott. Kimondhatatlan örömet, az első szeretet tüzét kaptam. Úgy szerettem voltan átölelni az egész világot. Vágytam az Úrhoz költözni, de Isten úgy döntött, hogy itt a helyem az élők között.

Életem folyamán nagyon sok áldásban részesültem. Igyekeztem olyan testvérekkel jó kapcsolatban lenni, akik mélyen az Úrban vannak, Istennek odaszentelt engedelmes életet

élnek.

Életem alkonyán a betegségek, a gyógyulások sorozatát éltem át. 2013-

ban rosszindulatú prosztata daganatot állapítottak meg az orvosok. Isten kegyelméből műtét nélkül meggyógyultam.

Majd vese-kövem volt, de

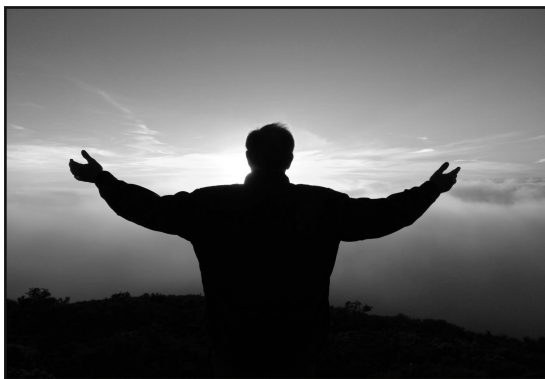
elment, nem tudom mikor. Leletekkel tudom igazolni, hogy volt és nincs.

2017-től több alkalommal tapasztaltam, nyugalmi állapotban, hogy a második - harmadik szívverésem időnként kimarad. Isten kegyelméből ez is működik, rendbejött.

2018-ban orvosi vizsgálatok során kiderült, hogy rosszindulatú vakbél daganatom van, 2019-ben a daganatot eltávolították. A gyógyulás megtörtént, nincs áttét a szervezetemben, melyet az orvosi vizsgálati eredmények igazolnak.

Volt olyan idő, hogy nem éreztem az illatot, a szagokat több hónapon keresztül, de Isten újra visszaadta a szaglásomat.

Bizony javamra, javunkra vált a

kemény próba. Isten, ha próbát, betegséget ad, nem megfosztani akar. Az eseményeken keresztül meg lehet látni, tapasztalni az Ő csodálatos hatalmát.

Így volt ez akkor is, amikor Jézus a Földön járt. A hajó a hullámok között hányódott, mert erős ellenszél volt (Mt 14,24). Jézus belelépett a hajóba, elült a szél. A tanítványok leborultak előtte, és ezt mondták: „*valóban Isten fia vagy*”.

Így volt ez Lázár feltámasztásánál is: az ott élőknek látni kellett, hogy Jézusnak van hatalma a halál felett is.

A vakon született Jézussal találkozik, és ki tudja mondani: „*vak voltam és látok*”. Ezek élő bizonyítékok, hogy higgyünk a teremő Istennek.

A leírtakkal kapcsolatban Istené a hála és a dicsőség, mert Ő gyógyított

meg. Ahogy Jób kimondta, én is kimondhatom: „*az Úr adta, az Úr vette el*”.

Bokatörés miatt gipszben volt a lábam, nem tudtam elmenni a gyülekezetbe. Visszatekintettem az elmúlt több, mint 80 évre, és szégyenkezve álltam meg az Úr előtt, konkrétan egyszer sem adtam hálát az egészséges lábakért.

Istennek van eszköze, hogy megnyíljon a szemünk, mert Ő azt mondja: „*amid van, azt tőlem kaptad*”. Hogyan tovább? – 86. évemben járok. Az apostol arra int: „*törekedjete*”. A Jézus követése kereszthordozással is jár.

Köszönöm a próbát Istenem, mert javamra vált.

Asztalos József, Nyíregyháza

"A HÁBORÚSÁG BÉKESSÉGES TŰRÉST NEMZ,
A BÉKESSÉGES TŰRÉS PEDIG PRÓBATÉTELT,
A PRÓBATÉTEL PEDIG REMÉNYSÉGET,
A REMÉNYSÉG PEDIG NEM SZÉGYENÍT MEG"
RM 5,3-5

A keskeny út

Az út egyre keskenyebb lesz és az emelkedő egyre meredekebb és veszélyesebb, amin a szentek Isten országába bejutnak. Nincs visszaút, csak előre van és felfelé, nem számít, hogy mit tartogat az előttünk lévő út. Amikor a világ figyelemmel kíséri az Isten országában élő szenteket, akkor

csak a természetes szemükkel látják őket. Amikor próbákat és szenvedéseket látnak, akkor valamilyen kudarcot és elutasítottságot látnak, a mi próbáink azonban a szobrász kalapácsütései.

A nagy szobrász formál minket, hogy valóban beilleszkedjünk az Ő dicsőséges templomába. Ki fogja magát átengedni a szobrász kalapácsütéseinek? Ki fog biztosan megállni a próbákban, a szenvedésekben és az üldöztetésekben? Ki fog egy ilyen utat választani, ahol a legnagyobb sötétségben fénylik a világosságunk és az Ő dicsőségének bizonyosságai? Engedelmes keresztyén

leszel? Engeded, hogy az Úr formáljon téged? Képviseled a Mestert minden helyzetben? Képes vagy örvendezni a legnagyobb mélységekben? A

legerősebb utések az ellenség királysága ellen az örömteli hang, ami a legnagyobb mélységekből száll fel. Ott ahol mások sírnak és a fogukat csikor- gatják, ott Isten

emberei, Isten királyságának szentjei örvendeznek az Úrban, és a gonosz elhallgat. Jézus asztalt terít nekünk az ellenségeink szeme láttára.

Vajon te keresztyénként ennél az asztalnál ülsz? Ez az Úr asztala, ahol a jószág, a kegyelem követnek minket az életünk minden napján, a keskeny úton való járásunkban.

Frank McEleny

Forrás:

<https://acalltotheremnant.com/2017/08/05/the-narrow-way/>

Fordította: Abonyi Sándor

(<https://keskenyut.wordpress.com>)

Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet (Luk 23,16)

Amikor az Úr Jézus meghalt, ezt a mondatot kiáltotta a kereszten. Élete mindig is Isten kezében volt. Tőle vette el azt, folyamatosan Isten kezében tartotta, és ebben a sorsfordító pillanatban is kifejezte, hogy most sem akar másként tenni. Jézus földi szolgálata igen rövid volt. Gyümölcssei még nem igen mutatkoztak, mondhatni ideje korán távozott.

Ezzel a felkiáltással azonban a múltját, eddigi szolgálatát is Isten kezébe tette, használhassa azt akarata szerint. De ezzel együtt a jövőt is rá bízta: alakuljon minden Isten tervei szerint! Az Isteni kéz pedig nem maradt tétlen, felhasználta az abba letett életet. Jézus Krisztus halála váltságot szerzett nekünk, földi szolgálata pünkösöd után az egész világra kiterjedt - meghatározva annak további sorsát -, feltámadásával pedig örök és boldog jövőt kezdett meg.

A mi múltunk nem olyan fényes, mint Jézusé. Annál inkább Isten kezére kell bízunk, hogy gyógyíthassa a sebeket, és orvosolhassa a múlt fájdalmait. Istennél a múltra is van megoldás! Jelenünk lehet kétségbeejtő, vagy felemelő, de mindenképpen Isten kezében van a helye. Ma is ki kell tudnod mondani: "Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet." Amikor ez megtörténik igazán és visszavonhatatlanul, akkor a jövőd is rendben van. Eljövendő bűneidre Istennél kész a kegyelem, Aki tudja, hogy néha állhatatlan leszel, de kész megoldása van a számodra holnap is. Örök sorsodat pedig az a kéz garantálja, amely világokat formált, és anyád méhében megsimogatott.

A legjobb, amit a múltadra és jövődre nézve tehetsz, ha ma azt mondod: "Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet."

Gál Lajos, Szeghalom

" BÍZD CSAK AZÉRT MAGADAT ŐREÁ ÉS LÉGY
BÉKESSÉGBEN: EZEKBŐL JÓ SZÁRMAZIK REÁD"

JÓB 22,21

HÍREK

Bemerítés

2020. augusztus 23-án Garabuczi Zsóka és Szilágyi István álltak fehér ruhában Berettyóújfaluban a Filadelfia Baptista Gyülekezet új imaházában. Az igehirdetés és a bemerítés szolgálatát Gál Lajos testvér végezte.

Jegység

2020. június 2. Dósa Tamás és Balogh Katalin

2020. július 4. Balogh Bálint és Gál Anna

Gyermekáldás

2020. július 22. Tóth Fruzsina, Gergő és Eszter gyermeke, Miskolc

2020. augusztus 10. Micskei Petra Lil-

la, (Zoli és Rita gyermeke), Szeghalom

2020. szeptember 9. Máté Abigél, (András és Éva gyermeke), Derecske

Avatás

2020. szeptember 20-án (lapzárta után) kerül sor Frank Róbert és Elek Sándor testvérek presbiterré avatására, a berettyóújfalui Filadelfia Baptista Gyülekezetben. Az Úr áldja meg szolgálataikat!

Haláleset

2020. augusztus 23-án Hajas Miklós testvér az Úrhoz költözött. Temetésére augusztus 28-án került sor Kiskőrösön. Az Úr vigasztalása legyen a gyászoló családdal.

A folyóiratot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és minden érdeklődőnek térítésmentesen megküldjük. Ezúton is köszönünk minden támogatást!

Várjuk olvasóink leveleit, írásait a terjesztés címére.

Terjesztés-megrendelés a Testvéri Szövetség Egyesület címén:
5520 Szeghalom, Táncsics M. u. 18/1
tesz.kozhasznu@gmail.com

Számlaszám:
OTP 11733003-20119502-00000000
Kérjük a közlemény rovatba beírni:
"Szövetség újság!"

Megjelenik: negyedévente
Aktuális példányszám: 800 db
Szoliter Nyomda, Hódmezővásárhely

Kiadó: A Testvéri Szövetség
Közhasznú Egyesület
Az egyesület honlapja:
www.tesz.net

Felelős kiadó: Bohus András

Felelős szerkesztő: Gál Lajos

Szerkesztőség tagjai:
Elek Sándor, Máté Andrásné

Tördelés, szerkesztés: Gál Lajosné

Korrektúra: Bálintné Száraz-Nagy Hedvig
Elekné Szoboszlai Réka,
Szvetnyik Melinda, Urbán László

